Tegnap olvastuk Isten szavát, mely a legszebb áldást adta a kijelentésben bírónak az örömének, [illegible] de mégis békében fogsz elmúlni vagyunk, békében fogsz gyümölcsöt az anyaföldhöz, mely nagyanyánk [illegible] Bölcsőnk: [illegible] mennyei békére, hanem arra az áldást mondja el Kaparója felett: mennyei békében. Minek élete tele van küzdelemmel, minek hábortó nyugtalanság zavarja meg nyugalmát örömét, de még nem záródott be megjobbá a sír, annak neveli nővérünk áldásával kívánhatjuk: [illegible] mennyei békére, találd meg a földön azt, amit odáig hiába kerestél. Szomorú élet volt az, ha már beszéd földi lét után kaparói el a Kaparó lakója felé az áldó kívánsó: [illegible] mennyei békére találd meg a hideg sír ölén azt, amit az életben nem ismertél: nyugalom örömét, békés boldogságát. Ámde legszebbek az az élet, melynek kerülésekor annak a kívánsónak kiszáll utolsó utjára a Kaparót: [illegible] mennyei békében, nincsenek nem kellett előbb megmeresztni, hogy béke nyugalma barátjan rá, a nevelt békéje lelke be kebelek mint itt a földön is, ennek az áldása kísér az örökkévalóság honába a örökösi jog emlékező földi nyugalmat nem egyenlőnek véled azok a nincs, melynek érettek sobogtak. Akinek koporsója fölött ezt a búcsúzót mondhatjuk el, annak az élete valóban áldott volt, annak halála fölött kegyelet könyét hullatja még a távol álló is. Ez kijelölt Isten-ben boldogult Hevfeld Mária, a legszebb áldást kifejező búcsúzónak kiszínünk most utolsó utján: mennyei békében, most ezer életed a nevelt békéjének mennyei volt a nincsben mindenkor a megelégedő nyugalom boldogsága lovolt. Boldog voltál mint kisleány, boldog mint anya, családi otthonod valóban boldogsága lovolt. Boldog voltál mint kisleány, boldog mint anya, családi otthonod valóban de társaságban, ahol jámbor lelked a jó nővéri erényeit érvényesítő tudod a nevelet lányait, mely által egyben-egyben tanítottad fényed a szeretetet fáradalmában megtört fényed virtya búvóranttel, az az elhagyott rózsa, melyből szeretetét keresnek a pótolhatatlan veszteség miatt, par excellence gyászát adja annak hogy Isten által rendelt kivatásának jar magaslatán állva adható hűségű hitves a önfeláldozó nővéri anya volt ő, ki szeretett nevelt tudta keblére ölelni szeretett, kitől nővelet kapott s akikel ily anya bányalmával csak nevelt. Ép ez a körülmény nő a legelsőben az ő rideg kivülözésű érzés mellett, amelyből kiérdemelte szellemi körökben a tiszteletét a Hevfeld könyét, melyből ily sok emlékezet tanúsítják fájdalmát, most áldott volt az az élet, melynek kerülésekor az Isten búcsúzónak mondhatjuk el: békében vonulsz el az örökkévalóság honába, ez a vendéglő s a közvetítő mennyei nyugalom tudata vigasztalja meg benneteket, kiken emberi fogalmak szerint megvilágít volt már távozása a halál, kinek abban a hónapban kell már egy esztendő, hogy szeretett kisgyermek csak arra az egy kívánságát óhajtotta teljesülve látni, hogy jelen lehessen fiának a mennyegzőjén s meglát egy évig hagyta még itten közöttek, hogy nemesedve hát, de örüljön ki nélkülök. Nyugodjál meg hát Isten akaratában s imádkozzatok érte nyugalmáért, melyet jó nővérünk oly igazán kiérdemelt.

Hevfeld Mária

1903. november 1.

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ver/1/164